Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 243. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ЛИСТОПАДА 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 19, 1980 No. 243. VOL. LXXXVII.

Округа УНС в Джерзі Сити відбула організаційні наради

Група учасників нарад в Джерзі Сити
У першому ряді (перший зліва) — д-р Іван Флис

Джерзі Сити, Н. Дж. — В суботу, 25-го жовтня, тут в Українському Народному Домі при Фліт вул., відбулися збори Округи УНС в Джерзі Сити. На зборах був присутній головний предсідник УНС д-р Іван О. Флис, якого привітали секретар Округи Осип Зубрицький і скарбник Володимир Бутковський.

Голова Округи Степан Островський відкрив збори і відразу приступив до ділової частини, ооббливо до справ організаційних. Він привітав Квітку Стецюк, секретаря 25-го Відділу, за приєднання нових 25-ти членів; Володимира Білика — за 10 нових членів у його 170-му Відділі; Стеллу Раєн — за вісім нових членів у 171-му Відділі; Миколу Шеремету — за п'ять нових членів у 70-му Відділі; і інших секретарів, які приєднали по кілька нових членів. Відділи, які не змогли приєднати ще в цьому році нових членів — 196-ий, 213-ий і 275-ий — голова Островський закликав активно включитися в осінню кампанію. Він і всі інші члени УНС розуміють, що ці Відділи малі, але свою добру волю і життєздатність вони повинні виявити тим приєднаним одним новим членом.

Д-р Флис, покликаний до слова головою зборів, подав вичерпні дані спочатку про позитиви праці УНС, а потім про недоліки. До додатніх виявів праці УНСоюзу належить фінансовий зріст УНС; до неґативів — на жаль — зменшення членства в біжучому році. Майно УНСоюзу на кінець серпня 1980 року зросло на 1,000,000 дол. Вкладки від членства зросли за вісім місяців 1980 року в порівнянні з таким самим часом минулого року на 38,786 дол.; інвестиції зросли на

(Закінчення на стор. 4)

Помер проф. Роман Придаткевич

Овенсборо, Кентакі. — У понеділок, 17-го листопада 1980 року, тут помер на 85-му році життя св. п. Роман Придаткевич, скрипаль, композитор і педагог, член НТШ.

Покійний ще в 1930 році концертував в З'єднаних Стейтах Америки і Канаді, був членом і концертмайстром цілого ряду оркестр у Ню Йорку, співорганізатором і керівником Української консерваторії, а з 1946 року професором університету в Муррей. Твори Р. Придаткевича були свого часу дуже популярними і кількаразово виконувались американськими оркестрами в Денвері, Детройті, Рочестері та інших місцевостях. Він був також автором численних студій і статтей на музичні теми.

Часу похоронів, які відбудуться в Кентакі, покищо не устійнено.

У світі

ПРЕМ'ЄР МЕНАХЕМ БЕҐІН У СВОЄМУ ВИСТУПІ В Ню Йорку заперечив нібито мирні переговори між Ізраїлем і Єгиптом зазнали проволоки. „Навпаки, — сказав він — ці переговори тривають далі і поступово розв'язують чергові проблеми". У дальшому виступі він ще раз зложив признання президентові Картерові за його допомоґу в успішному переведенні єгипетсько-ізраїльських переговорів в Кемп Дейвиді. На окремий запит під час його телевізійного виступу у програмі „Зустріч з пресою" Беґін підтвердив, що останнім часом Совєтський Союз значно зміцнився і через це став небезпечнішим ворогом вільного світу.

АЯТОЛЛА ХОМЕЙНІ ПРОДОВЖУЄ СВОЇ ВИСТУПИ, що їх передає іранське радіо, в яких він закликає до єдности. 16-го листопада він виголосив велику чергову промову, передану в іранському радіо. Промова Хомейні була викликана минулотижневим гострим конфліктом після арешту колишнього міністра закордонних справ Садеґа Ґотбзадеґа. Згідно з твердженням Хомейні, 90 відсотків іранців підтримують сучасний режим. Таке твердження вказує на численну опозицію всередині Ірану. Внутрішні спори серед іранських лідерів відбиваються полемікою на сторінках іранської преси; власне цю полеміку Хомейні заатакував особливо рішуче. В цій промові, головними слухачами якої були молоді кадети іранських військ, Хомейні знов заатакував ЗСА, але нічого не сказав про дальший розвиток подій довкола звільнення американських закладників.

ПРОВІДНИК ПАЛЕСТИНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ організації Ясір Арафат роз'їжджає по арабських країнах і старається намовити окремі арабські уряди, щоб вони не брали участи в нараді всіх арабських держав, яка запляновава на кінець листопада ц.р. в Аммані, столиці Йорданії. Предметом нарад є проблема відновлення й зміцнення єдности арабських країн, яка останньо зазнала важких пошкоджень. У зв'язку з іраксько-іранською війною арабські країни Сирія і Лівія виступили проти арабської країни Іраку, яка опинилиася в нелегкій воєнній ситуації у боротьбі з відвічним ворогом арабів — іранськими персами. Дотепер 16 арабських країн зголосили свою участь у тій об'єднувальній конференції в Аммані а тільки згадані дві, які підтримують Іран — тобто Лівія і Сирія, — заявили, що не візьмуть в ній участи. Арафат не подав, чи очолена ним Палестинська визвольна організація візьме участь у конференції, чи ні.

Поїздка Папи поглиблює екуменізм у Німеччині

Оснабрюк, Західня Німеччина. — Папа Іван Павло II своїми виступами в Західній Німеччині причинився значно до поглиблення екуменічного руху в тій важливій для нього країні. Він розвіяв сумніви й застереження, які були перед його приїздом, та які деякі потягнення католицьких кіл поглибили. Одночасно з тим він наголосив єдність німецького народу.

Укладаючи програму перебування Папи в Німеччині, католицькі ієрархи призначили відносно мало часу на його зустрічі й розмови з провідниками німецького протестантизму, ядром світового протестантизму. Крім цього видали вони коротку історію християнства в Німеччині, у якій наголосили негативні сторінки протестанського руху. Все це викликало неприхильну реакцію серед протестантських кіл Західньої Німеччини — протестантів у Західній Німеччині є 26,5 мільйона, а католиків 26,8 мільйона — та побоювання, що це може відбитися на дальшому розвиткові екуменічного руху в тій країні та взагалі в світі.

Одначе виступи Папи повернули справу в зовсім інший напрямок. У проповіді в часі полевої Служби Божої в Оснабрюку, в якій взяло участь біля 150,000 тисяч вірних, Папа закликав католиків „шукати й зміцнювати контакти з протестантами, справжніми друзями в Христі та в глибокій вірі". Власне цей момент став одним з головних мотивів у його виступах та в його поступуванні в Німеччині, де оце після 198 років Римський Архиєрей вперше складає офіційну візиту. Підкреслення цього моменту саме в Оснабрюку, одної з твердинь німецького протестантизму, зробило велике враження на протестанські кола, які почали з ентузіязмом висловлюватися про поїздку Папи.

Виступаючи день передтим у Кельні, в славній готицькій катедрі, Папа заявив, що він прибув до Німеччини „вшанувати цілий німецький нарід", чим підкреслив його єдність, не зважаючи на штучно створену Москвою границю між Східньою й Західньою Німеччиною.

В Майнц-Кастель, на летовищі Фінтен, яке є базою американських військових частин у Німеччині, Папа відправив Службу Божу, присвячену в першу чергу робітникам, що переважали серед 350,000 присутніх. Тут він виступив проти совєтського імперіялізму, не називаючи його по імені: „Імперіялізм, агресія, домінація, експлуатація та колоніялізм мусять зникнути назавжди", сказав він.

Західні провідники задоволені вибором Р. Реґена

Париж, Франція. — Президент Франції Валері Жіскар д'Естен і канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт відбули в Парижі одну з чергових періодичних зустрічей, які вже віддавна є рутиною у відношеннях і співпраці урядів тих двох країн. Зустрічі такі відбуваються напереміну в столиці Західньої Німеччини Бонні, або в столиці Франції Парижі. Вони є не лише форумом для обговорення справ, які торкаються безпосередньо тих обидвох країн, але також для обміну інформаціями та для аналізи загального світового положення та пороблення відповідних висновків.

Одною з головних тем розмов обидвох державних мужів був вислід виборів у ЗСА. Згідно з інформаціями президент Франції і канцлер Німеччини згідно оцінили вибір Реґена як позитивне явище. На їхню думку вибір Реґена на президента ЗСА зміцнить Америку, її економіку, внутрішні відносини та причиниться до зміцнення фронту вільних народів у світі. Обидва державні мужі наголосили потребу швидкої зустрічі з новообраним Президентом та нав'язання тривалого діялогу.

Цим разом в програмі нарад були також фінансово-господарські проблеми сучасности, які вимагають особливої уваги та зовсім нових ініціятив, постава до світових подій, які розвиваються з головокружною швидкістю, особливо коли йдеться про Совєтський Союз.

ЗСА ПРОДОВЖУЮТЬ КРИТИКУВАТИ МОСКВУ

Мадрид, Еспанія. — Мадридська конференція щораз більше виявляє глибокі розходження поміж Сходом і Заходом.

Агресивна політика Москви, якої виявом останньо був збройний напад на Афганістан зрушила до глибини держави світу, а зокрема держави Західньої Европи і ЗСА, які на конференції в Мадриді атакують за це СССР і його імперіялістичну політику. Перед у тій атаці веде делегація ЗСА.

Москва розраховувала на коротку пам'ять у світі, висилаючи свої дивізії через границі Афганістану. Одначе навіть повздержливі державні мужі Заходу зареагували гостро, бо совєтський напад на Афганістан і його включення в сферу російського імперіялізму та перетворення його в випадову базу для нього здерли маску з московського обличчя й поза димовою заслоною невщухаючої „мирової" атаки Кремля виявили звичайного агресора й колоніяльного завойовника.

Після виступу голови американської делеґації Ґриффіна Б. Белла, який назвав по імені ломання совєтською стороною прийнятих у Гельсінках зобов'язань і активну совєтську загрозу різним країнам при помочі збройної переваги, в понеділок виступив співголова американської делегації Макс М. Кемпелмен. Ілюструючи свою заяву фактами російського поступування Кемпелмен вказав на те, що СССР ступнево й невідхильно прямує до конфронтації сил у світі, розраховуючи на свою тимчасову збройну перевагу. Кемпелмен наголосив, що для Москви детант є звичайним засобом пропаганди, а на ділі її поступування є запереченням детанту.

В тій ситуації, сказав Кемпелмен, державам НАТО „не залишається нічого іншого як дозброюватися, відбудувати свою мілітарну силу, до чого вони змушені масивною мілітарною розбудовою, небувалою в історії Совєтського Союзу".

Паралельно з агресивною політикою в світі уряд СССР внутрі веде наступ й збільшує переслідування всіх тих, що мають іншу думку, як репрезентовану комуністичною партією, не зважаючи чи це науковці, робітники пера, економісти громадські діячі, чи звичайні робітники. В п'ятницю, 21-го листопада, Белл виступить із заключним словом у тій частині конференції.

Відбулася антибольшевицька демонстрація в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. (О. Луцька). — Заходом Комітету Українсько - Американських Організацій Ню Йорку та при співучасті Відділу Прихильників АБН — в п'ятницю, 7-го листопада, о год. 6-ій увечорі біля совєтської Місії до ОН у Ню Йорку відбулася антибольшевицька демонстрація в 63-тю річницю жовтневої революції.

Демонстрація проходила під кличем: „За деколонізацію комуно-московської імперії" та в обороні українських політичних в'язнів і членів руху спротиву. В демонстрації взяли участь представники поневолених Москвою народів: Білорусі, Естонії, Латвії, Литви, Мадярщини, Румунії й України. Всі вони прибули зі своїми національними прапорами і промовцями. Голова КОАУО інж. М. Шпонтак відкрив демонстрацію, передавши провід адвокатові Ю. Волинцеві і Пітерові Вишенусові — представникові Литви.

Після відспівання американського, українського та національних гимнів поневолених народів о. Іван Ткачук, парох української православної церкви, відмовив молитву за уярмлених і поневолених Москвою наших братів. Слідували промови англійською мовою представників Естонії, Литви, Мадярщини і Румунії. Від української громади виступили провідні діячі молодечих організацій: Роман Зварич і Роман Юзенів з добре підготованими промовами. Головним і ключевим бесідником демонстрації був відомий політичний коментатор і керівник радіових передач WMCA в Ню Йорку, приятель українців — Беррі Фарбер. Він з притаманним йому красномовством і динамікою виступив в обороні поневолених Москвою народів і вказав на правдиву суть московського комунізму, що ним є історичний

(Закінчення на стор. 4)

ЗААРЕШТУВАЛИ ГРИГОРІЯ ПРИХОДЬКА

Гельсінки (УІС „Смолоскип"). — Сюди дісталася вістка про арешт колишнього українського політв'язня в СССР Григорія Андрійовича Приходька в липні 1980 року, якому органи КГБ закидають „антирадянську діяльність" і спілкування з членами Української Гельсінкської групи.

Григорій Приходько народився в 1937 році, має закінчену вищу освіту і до 1973 року працював інженером у центральній Росії. В тому ж році він був заарештований і засуджений на п'ять років ув'язнення.

Живучи в Росії, Г. Приходько був цілковито зрусифікований і майже не говорив українською мовою. В ув'язненні він вивчав українську мову і утвердився у своїх українських національних переконаннях.

Після звільнення в 1978 році Г. Приходько повернувся на Україну і жив в селі Лукашево на Дніпропетровщині. Він був постійно репресований, а його помешкання підпадало під часті обшуки.

В 1975 році Г. Приходько написав звернення до Четвертої сесії Верховної Ради СССР, копія якого українською мовою оригіналу зберігалася в архіві Української Гельсінкської групи і яку передано вашінгтонському Комітетові Гельсінських Гарантій для України. Документ цей якимось чином попав у російський самвидав і в нього внесено багато неточностей і принципових помилок.

Нижче подаємо повний текст цього важливого документу українською мовою оригіналу:

„Четвертій сесії Верховної Ради СРСР 9-го скликання.

Зовнішня політика Радянського уряду суперечить його внутрішній політиці, а саме:

Назовні Радянський Союз — найзавзятіший прихильник Деклярації прав людини, а всередині СРСР громадяни ще настільки безправні, що і не сміють вимагати тих прав і Декларація ще ніколи не була надрукована українською мовою.

Назовні Радянський Союз виступає проти колонізації, за право націй на самовизначення, а всередині СРСР придушує будь-які прояви неросійських націй до відокремлення від Росії і створення самостійних держав.

Назовні Радянський Союз виступає за розвиток національної свідомости, пробудження націй до са-

(Закінчення на стор. 4)

В Америці

В СЕРЕДИНІ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПАРТІЇ розпочалась ідеологічна боротьба започаткована заявою сенатора Данієля П. Мойнігена, демократа з Ню Йорку, що він особисто супротивлятиметься тенденції перехоплення керівних становищ в партії прихильниками сенатора Едварда Кеннеді, людьми, які на його думку, належать до „лівого крила" Демократичної партії. крім того у зв'язку з великою поразкою у виборах, численні провідні демократи домагаються цілковитої перебудови крайового керівництва очолюваного досі Джоном Вайтом. Серед більшости провідних демократів панує переконання, що керівне становище повинні займати люди не тільки заслужені в партії, але в першу чергу ті, які ефективно можуть виступати перед публікою, можуть зорганізувати добру фінансову базу потрібну для праці партії і ті, які зуміли б зайняти невтральне становище між сенатором Кеннеді і віцепрезидентом Волтером Мондейлом, правдоподібними кандидатами на президента у виборах в 1984 році.

ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ ЗІ СВОЇМИ ЕКОНОМІЧНИМИ дорадниками новообраний президент Роналд Реґен заявив кореспондентам, що він пробуватиме реалізувати свій раніше заповіджений плян, не зважаючи на деяке застереження демократичних сенаторів і конґресменів, які твердять, що зменшення витрат Уряду і рівночасне зменшення податків ще більше посилять інфляцію. Реґен, однак, уважає, що ЗСА можуть дозволити собі на зменшення витрат кожного року на 10 відсотків і тим самим зменшити тягар, який несуть вже довгі роки платники податків. Новий Презедент, інавґурація якого, як відомо, відбудеться 20-го січня 1981 року, хоче сповнити свою обіцянку дану американському народові під час передвиборчої кампанії і доказати демократам, що він легко не відступає від своїх первісних плянів.

МАЙЖЕ 30,000 АКРІВ ЛІСУ ГОРИТЬ У ПІВДЕННІЙ Каліфорнії і вогонь, супроваджуваний сильним вітром, нищить все по дорозі, а в першу чергу будинки, овочеві сади, городи, малорічкові мости тощо. Досі згоріло понад 90 мешканевих будинків, а тисячі осіб були змушені покинути свої помешкання і пересилитись в інші місцевості. В погашені вогню беруть участь приблизно 2,000 пожежників з довколишніх повітів, але у зв'язку з великими вітрами, вони не можуть погасити вогню. Тільки саме знищення будинків й інших споруд, виноситиме понад 25 мільйонів долярів.

ГЕНРІ Г. ДЖЕКСОН, ДЕМОКРАТ ІЗ СТЕЙТУ Вашінгтон, якого новообраний президент Роналд Реґен наймeнував на дорадника у справах закордонної політики заявив кореспондентам, що його метою є довести до встановлення сильної двопартійної участи у формуванні закордонної політики З'єднаних Стейтів Америки. При тому Джексон відмовився відповідати на питання чи він евентуально погодиться стати членом кабінету Реґена і прийме становище державного секретаря, або секретаря Департаменту оборони. Він заявив, що покищо ніхто з близьких співробітників Реґена з такою пропозицією до нього не звертався. Але сенатор Джексон, виступаючи на телевізійній програмі заявив, що було б побажаним, щоб Реґен включив до Департаменту оборони чи Державного департаменту здібних демократів, які погодяться з ним співпрацювати.

КОНҐРЕСОВА КОМІСІЯ ДЛЯ ПЕРЕВІРКИ діяльности програми Медікер ствердила, що ця інституція тратить кожного року 2 більйони долярів на програми, що їх можна б сміливо назвати спроневірюванням грошей. Наприклад, деякі лікарі брали таку кількість пробок крови у деяких старших віком пацієнтів, якими опікується ця програма, що їх прямо прозвали „дракулями", тобто особами, які висасують кров з організму людини. Крім того деякі несовісні лікарі передержували цілком здорових пацієнтів у шпиталях, головно тоді, коли шпиталь був незаповнений і потрібно було виповнити порожні місця. Наводиться також приклад, коли один доктор отримав від Медікер 2 мільйони долярів винагороди за його „послуги".

Українську пісню із собою принесли „візантійці" з Утрехту

Джерзі Сити, Н.Дж. (Л.К.) — У середу, 12-го листопада ц.р., прибули до приміщень Головної Канцелярії УНСоюзу і до В-ва „Свобода" особливі гості — хористи Візантійського хору з Утрехту, Голляндія, диригентом якого є д-р Мирослав Антонович. Зворушення огорнуло присутніх, коли сильним акордом продзвеніло многоліттсвіє українською мовою, що його проспівали хористи - голляндці, вітаючи і бажаючи многих літ працівникам УНСоюзу і В-ву „Свобода" та зокрема присутнім членам Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу — головному предсідникові д-рові Іванові Флисові, головному секретареві Володимирові Соханові, головному касирові Уляні Дячук та головному організаторові Василеві Оріховському, які вітали і гостили хористів.

Відтак по залі пронеслася весела і розгульна „Коломийка", а згодом знову многоліттсвіє, цим разом голляндською мовою.

Під час відвідин: Візантійський хор з Утрехту, Голляндія, та члени Головного Екзекутивного Комітеру.

Володимир Луців, технічний організатор турне цього хору і водночас соліст-тенор, звернувшись до присутніх, представив хористів, диригента та піяністку Любу Жук, яка, як і її брат піяніст Іриней виступають на концертах у турне цього хору зі самостійною програмою. В. Луців теж склав в імені хористів особливу подяку Головному Екзекутивному Комітетові УНС за його сердечне і миле прийняття.

Пізніше зі словом виступив д-р І. Флис. Привітавши хористів в імені Головного Екзекутивного Комітету УНС та 85-тисячного членства цієї великої установи, він поґратулював хористам за їхній великий і корисний вклад праці у поширенні українського мистецтва і культури та побажав їм дальших успіхів у цій важливій мережі культури.

Ще заки відбулось прийняття, д-р І. Флис опроваджував і обзнайомлював хористів із приміщеннями і працівниками УНСоюзу, редакції, адміністрації, книгарні, експедиції та друкарні, в якій зокрема довше зупинилися хористи, зацi-

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays. Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Криза із закладниками затягається

Вже більше як два тижні минуло від президентських виборів у ЗСА, перед якими мало прийти до звільнення американських закладників у Теграні, або щонайменше так можна було зрозуміти з інформацій офіційних чинників у Вашінгтоні, але дотепер не видно кінця цій кризі. Досі навіть невідомо, наскільки вибір Роналда Реґена на нового президента Америки матиме вплив на ситуацію цих американських закладників у Ірані.

Ми не знаємо, чи було будь-яке порозуміння між президентом Картером і режимом аятолли Хомейні, але були широко коментовані здогади, що іранці старалися осягнути якесь порозуміння з Вашінгтоном перед виборами. Іранці уважають Реґена „твердим консерватистом" і вони думали, що їм буде краще переговорювати з Картером.

Одначе, іранські умови звільнення по групах американських закладників були такі, що їх ЗСА не могли прийняти. Американську відповідь передав у Іран державний підсекретар Воррен Крістофер за посередництвом альжирського уряду і ця відповідь не була подана до публічного відома.

На всякий випадок, державний секретар Маскі заявив, що дальші переговори вимагатимуть „обережности й терпеливости" бо деякі іранські вимоги не можна задовольнити відразу, якщо їх взагалі можна буде виконати. Дві з чотирьох вимог відносяться до іранських фондів в Америці, як теж третя вимога, що ані американський уряд, ні теж індивідуальні американські громадяни не матимуть жадних леґальних претенсій на відшкодування іранського уряду і за нелеґальне придержання вільних американських громадян і за втрату майна.

Сумнівної якости є і майже погроза тегранського уряду, що американські закладники будуть звільнені не всі разом, а по групах, залежно від виконання інших вимог американським урядом.

Далі, в тегранських вимогах не було ніякої згадки про доставу американської зброї та складових частин літаків, танків і іншого воєнного приладдя, за яке Іран заплатив ще за правління шаха. Багато поважних американських голосів є проти достави американської зброї для Ірану, бо на їх думку, це спричиниться до продовження іраксько-іранської війни, в яку можуть бути втягнені інші потуги, включно з СССР і ЗСА.

Нововибраний президент ЗСА Реґен, цілком зрозуміло, не хоче встрявати в пертрактації за звільнення закладників, не бажаючи тим пересудити справу в один чи другий бік ще перед його інавґурацією в січні 1981 року.

Тепер закладники, які почали другий рік свого полону, є в'язнями іранського уряду, що тільки підтверджує тісний зв'язок, а може й змову уряду з так званими „революційними студентами" — молодими екстремістами, які захопили в неволю американських дипломатів рік тому.

Час може бути союзником Америки, але це в ніякому разі не поліпшує загальне положення і **безнадійности американських закладників, які бачать** безсильність власного уряду зробити щось рішучого для їх звільнення.

З ДОРУЧЕННЯ РАДИ БЕЗПЕКИ ОН генеральний секретар тієї установи Курт Вальдгайм розшукував за кандидатом на представника ОН в конфлікті Ірак-Іран та посередника в намаганні той конфлікт полагодити. остаточно вибір Вальдгайма впав на лідера шведських соціялістів, кількакратного прем'єра шведського соціялістичного уряду та теперішнього лідера опозиції в тій країні, Олофа Пальме. Призначення Пальме на цей пост зовсім не віщує близької полагоди конфлікту. Навпаки зовсім виразно видно, що обидві сторони готовляться на його продовжування. Тим більше, що Ірак останніми днями значно поширив свої вимоги. Коли на початку конфлікту уряд у Багдаді формально вимагав тільки повернення повної суверенности Іракові над Шатт аль Араб, водним шляхом довжини около 50 кілометрів від місця, де дві ріки Евфрат і Тигр зливаються в одно річище, аж до їхнього гирла до Перської затоки. Тепер же президент Іраку Саддам Гуссейн поставив формальну вимогу, щоб відділити замешкалу арабами провінцію Кузістан /Арабістан/ від Ірану а три острови, які лежать у протоці Гормуз-Муса, Великий та Малий Тунб — передати в „арабські руки", тобто Оманові.

ОДИН ІЗ НАЙБІЛЬШИХ ДОТЕПЕР БОЇВ МІЖ Іраком і Іраном відбувся за місто Сусанґирд у провінції Арабістан. З обидвох боків у бою взяли участь численні з'єднання, а по іранському боці ще й до того групи цивільних революційних ґвардистів. Сусанґирд лежить між Агвазом і Дізфулем і має велике оперативне значення в обороні тих двох головних міст провінції. Іракські частини заатакували його, щоб приготувати собі позиції для наступу на ці два міста. Свідомі великого оперативного значення Сусанґирду іранці сконцентрували там велику частину своїх сил. Обидві сторони подавали числа втрат ворога. Іракське командування подало число вбитих іранських вояків — 500, а іранське командування подало, що в бою загинуло 160 іракців. Битва за Сусанґирд ще не закінчилася.

Володимир Левенець

ПРОПАҐАНДА І ЗБРОЯ — ЗАМІСТЬ ХЛІБА

У той час, як у цілому Совєтському Союзі бракує хліба й інших товарів першої потреби, кремлівські верховоди на чолі з генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР фізично немічним Леонідом І. Брежнєвим, і далі чимраз швидшими темпами розбудовують та поширюють офенсивні зброєння, діючи згідно з останньою заявою міністра оборони Дімітрія Устінова, що СССР уже ніколи в будучому не стане на друге місце, а залишиться першою в світі мілітарною потугою. На Заході вже навіть частинно погодилися із тією новою „теорією" Устінова, яка, очевидно була раніше апробованою кремлівською верхівкою з Політбюра, що, наприклад, совєтська воєнна фльота належить сьогодні до найсильніших в світі і вона, згідно із статистичними даними головного командування Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) розпоряджає сьогодні 1,642 надводними кораблями й 508 підводними новочасними човнами, багато з яких мають погінну атомову силу, тоді коли З'єднані Стейти Америки, колись наймогутніша морська потуга, має сьогодні тільки 608 надводних воєнних кораблів і 118 підводних човнів. Тільки у кількості авіоносців Америка переважає СССР, але СССР в останньому часі видає значні суми на будову цього типу кораблів-великанів, про що свідчить також недавно опублікована книга совєтського адмірала і головнокомандуючого совєтської воєнної фльоти С. Г. Ґоршкова п.з. „Морська сила держави", що її також перекладено на англійську мову з пропагандивною метою.

Теорія Ґоршкова

У своїй книжці адмірал Ґоршков наводить численні циферні дані про посідання воєнної фльоти західніми країнами, які то цифри цілком без труднощів можна прочитати у фаховій літературі ЗСА, але натомість цілковито промовчує совєтське посідання так, нібито від часу закінчення Другої світової війни Совєтський Союз „стояв на місці" і своєї воєнної фльоти не розбудовував, хоч, як відомо, з численних публікацій, зокрема даних лондонського інституту для стратегічних студій, СССР випереджає в озброєнні всі держави світу, включно з Великою Британією, яка колись зараховувалась до сильних морських потуг і ЗСА, які ще недавно випереджали СССР. Також за китайськими даними, опублікованими у журналі „Пекін рев'ю" й інших публікаціях, совєтські гігантичні зброєння, що тривали чи не весь час існування комуно-московської імперії, зокрема від сталінських часів починаючи, є, на думку китайських знавців, головною причиною постійної господарської кризи в СССР і занику не тільки сільськогосподарської, але також індустріяльної продукції конечної для вдержання на відповідній стопі життьового рівня сучасних совєтських громадян, які мають дещо вищі вимоги до свого уряду, як це мали громадяни 30 і 40-их років.

Адмірал Ґоршков про ці речі у своїй книжці не згадує. Він натомість вичерпно говорить про великі „досягнення" совєтської морської фльоти під час Другої світової війни, хоч кожній людині, навіть не втаємниченій у ці справи, відомо, що совєтська фльота у той час не представляла собою ніякої вартости у конфронтації з модерною фльотою ґітлерівської Німеччини і її прославленими підводними човнами, перед силою яких тремтіли могутні морські фльоти ЗСА, Великої Британії, Франції та інших держав. Але книжка розрахована на молодого читача з повоєнного покоління, яке не знає фактів, або ними просто не цікавиться і не орієнтується, яке завдання має виконати на Заході книжка совєтського адмірала.

Нікому на Заході й на думку не приходить, як зручно і нахабно совєтські верховоди використовують своїх сателітів, якщо йдеться про розбудову нових видів воєнних кораблів, що їх теперішні совєтські імператори будують таки в сателітних державах, у їхніх за рахунок Заходу розбудованих модерних доках. Наприклад, численні воєнні кораблі будувалися і сьогодні будуються у Польщі і Москва платить за них рублями, які в розрахунку на ринках Східньої Европи перевищують ціну вартости доляра. Але Польща натомість купує частини потрібні для будови новочасних кораблів на Заході за доляри, німецькі марки чи французькі франки, а втрату, що виникає з такої „виміни" з комуно-московською імперією „списує" на конто колоніяльного стану у якому вона опинилася у висліді закінчення Другої світової війни і Ялтинської угоди, яка поділила світ на сфери впливів.

Замилювання очей

Однак, не зважаючи на інтенсивне зброєння, на наявність майже шестимільйонової совєтської армії, на постійні військові маневри в багатьох частинах світу, розбудову баз в африканських і азійських країнах, на розміщення ракет середнього засягу з атомовими головками в країнах Середущої Европи звернених про-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

РОЗСУДЛИВИЙ ГОЛОС

З радісним почуванням прочитала я поміщену у „Свободі" з 7-го листопада замітку, чи радше листа до редакції Івана Дурбака п.з. „ Чому забави на першого листопада?"

Як гарно, що все ж таки є в нас люди, що не збились на манівці і мають здорову й правильну думку відносно святкувань наших великих національно-історичних подій.

Всі ми прекрасно знаємо, серед яких обставин і в яких умовах зродився Перший Листопад. В той час наша Батьківщина кривавилась у затяжній боротьбі з ворогами і наші січовики, творці Листопадового Чину, ніяк не думали про забави. Спомини про їхні геройські почини, смерть на полі бою, вимагають іншого вшанування.

Уже сам спомин про князя нашої Української Католицької Церкви і мученика митрополита Андрея Шептицького — кличе нас в об'єднанні склонити голови в глибокій пошані перед його великим маєстатом, не кажучи вже про тисячі могил в Україні, перед якими деколи скрито перед окупантами клоняться голови нашого народу у пошані і вдячності за доконані ними діла.

Треба бути вдячним І. Дурбакові, що порушив цю преважливу справу на сторінках вашої газети.

Анна Заборська-Гелетей

Ню Йорк, Н. Й.

В СПРАВІ КНИЖКИ

У заклику Петра і Зінаїди Григоренків „Врятувати цінний правозахисний документ" („Свобода", 1-го листопада 1980 р.) в одному місці пишеться: „Але ця дуже потрібна книжка (мова про рукопис книжки В. Боровського „Поцілунок сатани") зараз під загрозою. Видавництво „Смолоскип", яке вже зробило великі витрати, несподівано розірвало, не подавши причин, контракт на видання книжки".

Хочемо ствердити, що це твердження не відповідає правді.

Ніколи в-во „Смолоскип" не підписувало з автором книжки „Поцілунок сатани" жадного контракту, а плянувало видати книжку на базі усного порозуміння.

Коли рукопис було здано до набору, 28-го вересня 1980 року автор поставив на письмі фінансові вимоги; що їх видавництво не могло прийняти, порадивши йому опублікувати книжку в іншому українському видавництві. Про це рішення автора повідомлено телефонічно і листом від 4-го жовтня 1980 року.

Кожне видавництво, а в тому й наше, може видавати книжки згідно зі своїми плянами і лише таких авторів, вимоги яких воно може виконати (зокрема фінансові). В протилежному випадку, видавництво не приймає книжки до видання, що й сталось у цьому випадку.

Українське в-во „Смолоскип"

Ярослав Стасик

ЮНІЙНІ СПІЛКИ ТА ЇХНЯ СИЛА

(І)

У „Свободі" ч. 224, з дня 21-го жовтня, було поміщене повідомлення про відбуття Конференції правозахисних комітетів. У цім повідомленні, між іншим, було сказано про дискусію на тему робітників та робітничих спілок та також про винесення рішення „щоб побіч найактуальніших завдань, було поширювання зв'язків та інформаційна діяльність у робітничих спілках". Це і спонукало мене дещо написати на цю тему.

Українці та спілки

Нема де правди діти, але українське робітництво в Америці та Канаді стоїть осторонь від юнійних спілок, а українські професіоналісти, політичного чи громадського характеру, зовсім не приділяють уваги робітничим спілкам. Взагалі ніхто цього не проаналізовує і не бачить, яку колосальну та корисну роботу можна зробити через робітничі спілки для загальної української справи. До цього часу тільки інж. Татомир пробував проаналізувати цю справу та написав на цю тему декілька статей. Але мабуть тому, що ніхто не порушував заторкнену ним тематику, він зневірився і перестав писати.

Мабуть, цій преважливій ділянці як робітничі спілки і надалі ніхто б не приділяв уваги, якщо б не події, які мали місце в Польщі та групи дисидентів різних національностей, які, шукаючи всіляких засобів у боротьбі проти московського сатрапа, звертають належну увагу на робітничу силу, так в поодиноких країнах як і в світовому маштабі.

Як приклад можуть послужити події в Польщі, де робітники захитали цілою комуністичною системою, як в економії, так і в політиці і примусили польський режим, так би мовити, піддатися. І ці, до цього часу нечувані речі в комуністичній системі, сколихнули робітничими спілками чи не в цілому вільному світі. Та справа солідарности польського робітника ще не закінчена і сьогодні ще годі передбачити, які з цього виникнуть наслідки, як в самій Польщі так і в цілому комуністичному світі.

Проблематика робітничих спілок в світі дуже широка і її годі проаналізувати в кількох думках, тим більше, що в кожній країні робітничі спілки є узалежнені від економії, злиднів чи добробуту та політики даної країни.

В українському інтересі

Нам українцям, що не маємо своєї самостійної держави, повинно би залежати на тому, щоб прихилити робітничі спілки на нашу сторону, та в цьому вміло, але й чесно так їх спрямовувати, щоб робітничі спілки всілякими способами допомагали нам у наших затяжних змаганнях до самостійности. Напевно знайдеться багато читачів, які думатимуть, пощо нам українцям туди пхатися. А мотивувати будуть це тим, що робітничі спілки — це комуністичні гнізда, якими хитро керує Москва. Тому тут постараюся це питання дещо глибше насвітлити (зі свого досвіду) та переконати читача, що такі думки чи балачки не відповідають правді.

Отож, правду кажучи, я спочатку так само думав та подекуди навіть говорив; до цього мене наставляла наша загальна мудрість в її перерішенні. Щойно згодом, коли я став приглядатися ближче до юнійних лідерів, а згодом (за порадою та вказівками сл. п. д-ра Д. Квітковського) заприязнився з ними з наміром, щоб робітничі спілки стали в обороні українських політичних в'язнів у СССР, я переконався, що наше думання та говорення про юнійні спілки як знаряддя Москви, не відповідає правді. Правда, і серед юнійних робітників є відсоток червоно-забарвлених, як і в інших галузях суспільного життя, але цей відсоток дуже малий і майже незначний в порівнянні зі шкільництвом та студіюючою молоддю, яка вже по самій своїй природі завжди шукає за новими течіями, оправданими чи неоправданими.

(Продовження буде)

НЕЩАСНЕ ЗБАЙДУЖІННЯ

Ми повернулись із гостинного концерту Візантійського хору і хоча праця та щоденні обов'язки надто займають нашу увагу, в нас перед очима не зникає образ чоловічого хору у вишиваних сорочках, який своїм запалом і любов'ю до української пісні зачарував усіх присутніх на концерті.

Глибока пошана і велике признання для диригента, д-ра Мирослава Антоновича, який вмів захопити чужинців українською піснею і вона вже 30 років лунає на сценах Европи та північноамериканського континенту. Ми піднесені на дусі — але, рівночасно затривожує нас якесь неприємне почуття.

Ми питаємо себе — чому заля Фешен Інститут не була вщерть виповнена людьми спрагненими почути українську пісню у виконанні цього чудового хору, пісню у виконанні нашого відомого співака Володимира Луцева, який також є великим ентузіястом та амбасадором української пісні, та гру нашого талановитого молодого піяніста з Канади Іринея Жука?

Заля заповнилась на три чверті, але ще багато вільних місць виднілось по боках і ззаду. Чи велика метрополія Ню Йорку не могла стягнути більше слухачів? На жаль, це не вперше на наших імпрезах бачимо тільки тих самих людей, які завжди і скрізь приходять. А де ті інші?

(Закінчення на стор. 3)

Ярослав Климовський

КІЛЬКА ДНІВ У БОННІ І ПАРИЖІ

(II)

Мій чічероне піддав мені думку чи не добре було б подумати про таксі, яке мало б нас завести до Бібліотеки ім. Симона Петлюри, щоб там дещо відпочити і приготовитися до виступу. Не уявляєте собі як важко було покидати цю святиню мистецтва, яка впровадила мене прямо в стан якогось завороження.

Їдучи широкими вулицями, бульварами Парижу, подивляєте величаві історичного значення будівлі, тріюмфальні луки і безліч пам'ятників, збудованих більшістю з нагоди всенародних перемог.

У бібліотеці вже на нас чекали пані — д-р Люба Вітошинська і Віра Дратвінська. Пані доктор, це так мовити б, керівник мистецької частини, а підприємчива й енерґійна пані Віра, це наш кватирмайстер; відомо, що ця функція, це не тільки самі квартири, але і прохарчування, про що в дальших рядках.

Тому що до виступу було ще доволі часу, я вибрав книжку (а там є в чім вибирати) і став її з цікавістю докладно переглядати. Я справді мав щастя попасти на дуже добре і не менш цінне видання. Ця книжка-альбом Зої Лісовської і Віри Вовк — першої — кольорові копії власних картин, другої — короткі вірші поміж оцими картинами-відбитками... Це мабуть перша українська книга-альбом у вільному світі. Видно Бразилія має найбільш модерно вивіновані поліграфічні підприємства. Картини більшістю виконані ґвашем; є й олія, акрилік, туш і вітражева техніка.

Особливо я не міг відірвати очей від „Коханців", „Танку", „Негринят", „Соняшників і маків", а надівсе від „Матері з дитиною" з додатками до цього віршем Віри Вовк: (із-за економії місця, цей вірш, напишемо так, як пишеться прозу) — „На те материнкою вистелена земля, щоб по ній матері легко ступали і давали їй пити свою кров". Назва книжки-альбому „Меандри".

На кожний спосіб усім поручаю ці незвичайно культурні „Меандри" набути і налюбуватися картинами Зої Лісовської і вдумливими віршами Віри Вовк.

Добірна публіка починає займати місця — треба йти до вбиральні. Більш-менш за 10 хвилин ми вже на імпровізованій сцені. Тут не всилі описати радости з приводу цієї незабутньої зустрічі із сестрами і братами по крові. Офіційне привітальне слово виголошує голова Союзу Українок у Франції Марія Митрович, а кілька теплих слів про Язичинську і мою скромну особу д-р Любов Вітошинська. Я не тільки був зворушений, але і доволі схвильований. Глянувши на М. Митрович, мою землячку (коли я вступав до театру, пані Марійка щойно почала ходити до гімназії), я пригадав собі Тернопіль, моє рідне місто, а глянувши на д-р Любов Вітошинську я пригадав собі Львів який, на сам спогад, мене сантиментально настроює і пригадує найкращі хвилини мого життя.

Незвичайно культурна авдиторія не жаліла оплесків, а редактори з „Шляху Перемоги" і паризького „Слова" щось собі нотували.

Після виступу публіка дякувала нам, що ми завітали до Парижу, а ми їй за виняткове тепле ставлення до нас. Дату 27-го вересня 1980 пам'ятатимем довго.

З уваги на те, що наші люди переважно живуть на периферіях цієї столиці-столиць, нам уфундовано нічліг у готелі і харчі в першорядному ресторані. Грецький ресторан мав подобу палати багатія — скажімо — з часів Перікля. Щодо страв, то заки подали вам обід, то ви вже були ситі самими приставочками. У Парижі нам дуже смакували рогалики „круасавнт", а про „божолє" навіть і не згадую.

Пішоходний та автомобільний рух на вулицях великий. У метро — це саме. У відрізненні до нашої підземки там „ґрафіті" не стрінете. Париж ніччю має особливий чар. Навіть не маю на увазі нічних льокалів; ресторани в парках, садах-городах, а то і при вулицях на свіжому повітрі з романтичною ілюмінацією привертають вашу увагу.

У крамницях не тільки багато товарів, але й багато спеціяльно вишколених поліцистів в уніформі та в цивільних одягах. У порівнянні з Америкою, в Европі дорожнеча.

Втомлені і сповнені вражень ми верталися поспішним потягом до Бонну. Наш чічероне забалакався і ми в'їхали глибоко в Голляндію, а нам слід було через Бельгію. Не багато бракувало, а були б її проминули зовсім, бо Голляндія не багато більша від Західньої України (розуміється разом із Волинню, Холмщиною і Поліссям). Добродушний, молодий дижурний станції, який володів мовами — французькою, англійською і німецькою порадив нам, що ми маємо сказати, коли „натнемося" на контролера. Та ніхто — на щастя — нас не контролював і ми щасливо зробили „давай назад". Десь на якійсь більшій станції, моя дружина відізвалася до мене: „Ти його не питайся, бо він не розуміє". На це дістала відповідь: „Панімаю, панімаю — будьте спокойны". Після цих слів цей пасажир сів у вагон, на якому виднів напис: „Москва — Варшава — Париж. У нашому купе напроти нас сидів симпатичний молодий інтеліґентний баск. Він твердив, що замало любити свою батьківщину, а послуговуватися чужою мовою. Справжню любов, казав він, до своєї батьківщини можна висловити тільки в рідній матірній мові, тому він і його друзі вперто працюють у цьому напрямі, бо не вся баскійська молодь знає свою рідну мову, дармащо в Більбао є катедра баскійської мови. Цей молодий баскійський патріот нагадав мені під цим поглядом стовідсоткову подібність з колишніми фінляндцями, ще заки в 1917 році проклямовано самостійну Фінляндію.

Переночувавши в Бонні, на другий день уранці ми поїхали до Франкфурту, щоб звідтіль відлетіти „у свояси". Було багато часу до відлету, тож ми проїхалися по Франкфурті. Це найбільше місто в Західній Німеччині зовсім відбудоване після Другої світової війни. Імпонує модерною архітектурою і великим розмахом; 30 років тому було напівзнищене.

Накінець раджу не їхати до Европи на два тижні, а принаймні на три, тоді менше втомитеся і не треба тоді других двох тижнів на відпочинок після „штрапаців".

Як було так було, все одно нічого не відбирає нам охоти на другий рік, якщо Бог не зупинить Марса знову відвідати Европу — манить ще нас Відень і Мюнхен та відвідини братів у Ноттінґгамі.

НА ПІДСТАВІ ПЕРЕВЕДЕНОЇ СТУДІЇ, опитів і перегляду лікарських діягноз, а також бадань у клініках, медичні спеціялісти встановили, що помірковане вживання алькоголю і фізична активність є найкращою протидією проти серцевої атаки, бо обидві речі стимулюють підвищення протеїни в крові, яка є найкращим середником протидії проти серцевої атаки. Випробування були зроблені на 10,000 особах у ЗСА й Канаді. Дослідники однозгідно погодились, що куріння тютюну і товстіння понижує протеїн в крові і тому спричиняється до захворіння серцевих судин.

СЛУЖБА ФБІ І СЛУЖБА ІМІҐРАЦІЇ й натуралізації відкрили велику контрабанду, яка займалася нелеґальним перепровадженням через мехікансько-американський кордон багатьох тисяч фармерських робітників, яких опісля розділяли, згідно із запотребуванням, по різних великих господарствах, зокрема у стейті Флорида. Ця контрабанда займалася також перевоженням мехіканців з Арізони до Флориди.

КЕРІВНИЦТВО ЛОНДОНСЬКОГО ЩОДЕННИКА „Таймс", який існує вже 195 років і належить до найкращих і найбільш престижевих газет у світі, підтвердило вістку, що 8-го березня 1981 року щоденник буде дефінітивно зліквідований, якщо в міжчасі не знайдеться купець. Зі щоденником „Таймс" будуть замкнені всі інші періодичні додатки, з яких деякі існували, як самостійні ф інансові й редакційні одиниці. Втрати видавництва через високі кошти видання газети (на нові ефективні друкарські улаштування профспілки не погодилися) такі великі, що власник, лорд Томпсон з Торонта, Канада, вже далі покривати їх не може.

ПРОПАҐАНДА І ЗБРОЯ —...

(*Продовження зі стор. 2*)

ти Західньої Европи, колосальних витрат на оборону СССР — совєтська офіційна пропаганда продовжує замилювати очі Заходові своєю нібито „мирною політикою", політикою „роззброєння і співробітництва" та створюванням враження, що тільки Захід, тільки країни НАТО і ЗСА „готують грунт для майбутнього агресивного використання сили в різних районах світу". Про це виразно і навіть без жадного стиду пишуть совєтські пропагандисти, скриваючи за параваном димової пропагандивної заслони тверду і страшну дійсність совєтської підготови до чергових агресивних війн чи інтервенцій, подібних до Афганістанської, не згадуючи вже „внутрішніх" здушень чехо-словацького чи мадярського відродження, де повною силою діяла т. зв. диявольська брежнєвська доктрина про збереження комуністичної дійсности.

Совєтський пропагандист А. Котляренко написав у київській газеті „Радянська Україна" з 29-го жовтня ц.р. також „глибокодумну" статтю про потребу роззброєння і навіть зацитував слова виписані над входом до Женевського палацу націй де сказано: „Людство повинно роззброїтись, або загинути". Після наведення цієї цитати і висловленої турботи про потребу роззброєння А. Котляренко, немов забувши про існування СССР, найбільшої світової мілітарної потуги, говорить про те, що військовий бюджет ЗСА у 1944 році, тобто в розпалі Другої світової війни, становив 88 більйонів долярів, а на 1980-81 фінансовий рік, що розпочався 30-го вересня 1979 року „Пентагонові виділено 171,5 більйонів долярів і це не межа, бо бюджети військових відомств держав НАТО зростатимуть і далі". Котляренко після цього ставить питання: „Кому це вигідно?" і даючи собі сам відповідь каже, що користають з цього тільки великі корпорації, що займаються військовим промислом. Потім він ще згадує про відмову „від застосування сили в міжнародних відносинах", про „старання Совєтського Союзу добитись повного ядерного роззброєння", про „мирні" пропозиції Леоніда Брежнєва тощо. Аж дивно, як можна так „зручно", так нахабно промовчувати у великій розміром статті Совєтський Союз, який, як кожному відомо, коштом народу, чи зглядно численних народів поневолених московською імперією, поширив свою військову могутність до тієї міри, що став найбільшою загрозою для світу.

Але всі, які вже зуміли познайомитись із суттю раніше царської, а тепер комуно-московської імперії знають, що розбудова мілітарної потуги лежить вже в традиціях російського імперіялізму, який поширює свої впливи на все нові й нові країни. Зупинити гін цього імперіялізму зможе тільки тверда постава Заходу, який свою політичну і військову стратегію спиратиме на політиці розвалу єдиної в світі імперії і побудови на її руїнах незалежних держав. Іншої альтернативи немає.

Нещасне...

(*Продовження зі стор. 2*)

Чи може вони спокійно відпочивають перед своїми телевізорами і так збайдужіли до всього рідного, що їм не потрібно переживати тієї насолоди, що її дає українська пісня чи слово? А може вони цілком задоволені в своїх власних чотирьох стінах і журяться тільки своїми особистими проблемами. Навіть річниця Першого Листопада їх не зворушила, щоб хоч з почуття обов'язку прийти і відзначити це велике свято.

Чи може вони зайняті непорозумінням наших різних угруповань, журяться тим, що ті чи інші не так думають як вони. Велике лихо в тому, що ті великі політики засліплені своїми переконаннями, не бачать нашої спільної мети. Скільки ми могли б осягнути, якщо б спільно і в згоді співпрацювали, якщо б кожен з нас доклав свою цеголку до великої будови, — спільної для нас усіх.

Ще досі вчуваються мені слова пісні у виконанні хору голляндців:

„Тебе, рідний краю до болю кохаю,
Навік полонив Ти мене".

Чи дійсно ми той край так любимо і хочемо для нього працювати як у словах тієї пісні? Чи не повинен цей хор стати для нас прикладом і зрушити нас з нашого сну до праці, спільної праці, для нашого загального добра і добра нашої поневоленої України?

Найліпше відповіла одній старшій пані дівчинка, яка стояла під Українським Народним Домом в уніформі. Пані запиталась: „Чи ти пластунка, чи сумівка?", а вона відповіла — „Я українка!" **Оксана Кузишин**

Маспет, Н. Й.

В П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Улюбленого і Незабутнього ЧОЛОВІКА, ТАТА, ДІДУСЯ, БРАТА І СТРИЙКА

сл. п.

БОГДАНА ЮРІЯ КРАВЦЕВА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

у п'ятницю, 21-го листопада 1980 року:
в Нюарку-Ірвінґтоні, в церкві св. Івана Хрестителя, в год. 7:30 ранку;
в Керґонксоні, в церкві св. Трійці;
в Українській Католицькій Церкві у Маямі, Фльорида

Просимо згадати в цей день Покійного в своїх молитвах.

Вдова — НЕОНІЛЯ
Донька — ДЗВЕНИСЛАВА ЯВНА з мужем ЛЮБОМИРОМ і дітьми ОЛЕЮ, РОМАНОМ, ТАНЕЮ і ЛАДОЮ
Сини:
ГОРДІЙ з дружиною ХРИСТЕЮ і дітьми МАРІ-ЛЕСЕЮ, АНДРІЄМ і ПАВЛУСЕМ
ЮРІЙ з дружиною ОКСАНОЮ і донею ОЛЕНКОЮ
Брат — РОМАН з дружиною ІРИНОЮ, дітьми і внуками

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

МАРІЇ ДУГЕЛЬНОЇ

І У П'ЯТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ЇЇ ЧОЛОВІКА

бл. п.

ТРОФИМА ДУГЕЛЬНОГО

буде відправлена

в українській православній церкві св. Тройці при Лаєнс Авеню в Ірвінґтоні, Н. Дж.
в неділю, 23 листопада 1980 р., о год. 12-ій дня

ПАНАХИДА
за спокій Їхніх душ

Просимо Знайомих прийти та помолитись разом з нами.

Після Панахиди відбудеться ТРИЗНА на спомин Покійних.

У смутку —

родини ЯНЦЕНТИЙ і СИБІРНИЙ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІД ДНЯ СМЕРТИ

бл. п. д-ра

МИРОНА КОНОВАЛЬЦЯ

Лицаря-Командира Ордену св. Сельвестра Папи, учасника Визвольних змагань 1918-1920 рр., поручника УГА, учасника Листопадового Чину, головного редактора „Нового Часу" на Батьківщині, на еміґрації, головного редактора „Християнського Голосу", голова Спілки Українських Журналістів, голова Ветеранів УГА, член всіх суспільно-громадських, релігійно-церковних та допомогових установ.

ПОХОРОН відбувся 17-го жовтня ц. р. в Мюнхені, Німеччина.

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ

будуть відправлені

в суботу, 22-го листопада 1980 р.:
у Філядельфії, Па., в церкві св. Миколая, о год. 8-ій рано;
у Мек Аду, Па., в церкві Св. Покрови Преч. Діви Марії, о год. 7-ій рано.

Про молитви за душу Покійного просить

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що відійшов від нас у Вічність в Чікаґо, Ілл., 16-го листопада 1980 року, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

св. п. мґр

ОЛЕКСАНДЕР М. НАГОРНЯК

нар. 27-го квітня 1913 р. в Стрию, Україна.

Горем прибиті:
ВОЛОДИМИРА — дружина
МИРОСЛАВА ГРАБ — дочка з мужем ЮРІЄМ
ЛЕСЯ і ЮРЧИК — внуки
ТАДЕЙ і МИРОСЛАВА ПЕТРИШАК — шваґри
д-р РОМАН і ОЛЬГА ГРАБ — свати
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

ПАНАХИДА — вівторок, 18-го листопада 1980 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Каппа в Чікаґо, Ілл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 19-го листопада 1980 р., о год. 9-ій ранку в тому ж похоронному заведенні, а 9:30 — ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ в катедрі св. Миколая, відтак Тіло Покійного буде перевезене до Ню Джерзі, де в суботу, 22-го листопада 1980 р. буде відправлена ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Після Богослуження ПОХОРОН відбудеться на українському католицькому цвинтарі св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в суботу, 15-го листопада 1980 р., з Волі Всевишнього, відійшов від нас у Вічність, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, на 70 році життя, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.

ІВАН ПИЛИПОВИЧ ДЗЯДІВ

ПАРАСТАС в понеділок, 17-го листопада 1980 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Th. Quinn, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН у вівторок, 18-го листопада 1980 р., о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви Воздвиження Чесного Хреста в Асторії, Н. Й., а опісля на цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у смутку:
дружина — МАРІЯ
син — АНДРІЙ з дружиною ОЛЕЮ
внук — ОЛЕГ
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді, Франції і в Україні

У глибокому смутку повідомляємо всіх Приятелів і Знайомих, що дня 17-го листопада 1980 року упокоївся в Бозі, ненадійно, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.

РОМАН ПРИДАТКЕВИЧ

проживши 85 років життя.

ПОХОРОНИ відбудуться в Murray, Kentucky.

Горем прибиті:
дружина — ЛІДІЯ
донька — ГАННА з мужем і синами
сестра — ЕЛЯ в Польщі
і Кузини в Мехіко і ЗСА

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА САМОПОМІЧ в ЧІКАҐО

ділиться сумною вісткою зі своїм Членством та Українським Громадянством, що 16-го листопада 1980 року відійшов у Вічність

сл. п. мґр

АЛЕКСАНДЕР НАГОРНЯК

член-основник, довголітній та активний член правління, голова Кредитового Комітету, основник кооперативи Самодопомога та довголітній її президент, член Пластового Куреня „Червона Калина".

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в похоронному заведенні Каппи.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА у вівторок, 18-го листопада, о год. 7-ій веч.

В середу, 19-го листопада 1980 р., о год. 9:30 рано СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ в катедрі св. о. Миколая в Чікаґо, Ілл.

ВШановній Дружині, Доні та Родині складає вислови глибокого і щирого співчуття —

Дирекція і Працівники Каси „Самопоміч"

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЕДМУНД МАСКІ запропонував президентові Джіммі Картерові, щоб він підвищив до висоти 90 мільйонів долярів суму за яку Польща могла б закупити пшеницю у З'єднаних Стейтах Америки в 1980-81 роках. Як відомо, польський уряд у Варшаві зацікавлений у низьковідсотковій позичці трьох більйонів долярів на протязі трьох років, які Польща зужила б для закупу сільськогосподарських продуктів в ЗСА, але теперішня Адміністрація ледви чи розглядатиме цю справу тепер, коли їй залишилося не цілих два і пів місяці урядування. Загально вважають, що Варшава буде мусіти поновити прохання після, того, як владу переберуть республіканці і в Білому Домі урядуватиме президент Роналд Реген.

САРА РІБІКОФФ, ДОЧКА ДОВГОЛІТНЬОГО сенатора Ейбрагама Рібікоффа, демократа з Коннектикат, загинула від кулі грабіжника перед рестораном в Лос Анджелес. В останньому часі Сара Рібікофф працювала редактором в газеті „Лос Анджелес Геральд-Екзамінер". Після того, як грабіжники забрали гроші від приятеля Сари, вони, віддаляючись, вистрілили кілька серій з пістолі і одна з куль поцілила в груди дочку сенатора.

НЕЗАЛЕЖНИЙ КАНДИДАТ У ВИБОРАХ НА президента конґресмен Джон Андерсон отримає чотири мільйони долярів з федерального фонду для покриття своїх передвиборчих витрат згідно із зарядженням Федеральної виборчої комісії, яка раніше заповіла була, що Андерсон одержить федеральні фонди, якщо зуміє здобути п'ять, або більше відсотків голосів виборців. Приятелі Андерсона висловили своє вдоволення рішенням комісії і заявили, що їхній кандидат і так мусітиме ще заплатити з інших фондів рахунки на понад один мільйон долярів.

ВІЙСЬКОВА ХУНТА СКРІПЛЮЄ свою владу в Туреччині. Вона подала до відома про висліди першої серії широкопроведених арештів у країні. З тих інформацій ясно, що головний удар нової влади спрямований на ліві терористичні організації. Одначе влада арештує також правих терористів та інші злочинні елементи. Широко, проведені арешти та загострена поліційна служба значно зменшили випадки тероризму. Останньо ліва преса почала аґітацію проти заходів влади. Військове командування у Стамбулі припинило публікацію найбільшого лівого щоденника Кумгурієт. Це вже четверта з черги ліва газета, що її замкнула військова влада.

Українську пісню...

(Закінчення зі стор. 1)

кавлені її модерним устаткуванням.

Згодом В. Луців, ентузіяст Візантійського хору і праці для нього, у розмові з редакторами, поінформував, що оце вони щойно повернулися із гостинної Союзівки, де відбувся їхній концерт. Опісля він розповів про їхнє турне, яке розпочалось виступами в Канаді.

Крім двох концертів у Едмонтоні, Альберта, хор виступив з двома піснями у парляменті Альберти; відтак там відбулося прийняття. Зараз після їхнього виступу появилися незвичайно прихильні рецензії у таких канадських часописах, як: „Едмонтон Джорнал" та „Едмонтон Кен". Другий з черги їхній концерт, — дальше інформував В. Луців, — був у Саскатуні, Саскачеван, під час якого їх привітав посадник цього міста. Опісля вони поїхали до Вінніпегу, Манітоба, і тут після їхнього концерту Відділ Міністерства для Справ Культури вгощав їх обідом в одному з найкращих ресторанів цього міста, де хористів відзначено золотими емблемами Манітоби. На цьому прийнятті були присутні видатні особи з церковної і світської ієрархії, такі як: митрополит Максим Германюк, о. ректор Іван Стус, Ярослав Семчишин, урядовець в цьому міністерстві, який провадив програмою цього вечора, консул Голляндії Бен Ван Кирк, Павло Маценко, відомий музиколог та інші. Після концерту у газеті „Вінніпеґ Фрі Пресс" появилася особливо прихильна рецензія. В. Оттаві, Онтаріо, знову ж відбувся півгодинний рідкісний виступ у сенаті, старанням сенатора Павла Юзика, директора УНСоюзу для Канади. Офіційно хористів привітав речник Сенату, сен. Жан Марчанд; програмою провадив В. Луців. Після цього концерту у Сенаті було прийняття для хористів, під час якого було присутніх десять сенаторів, а одним з-поміж депутатів — Іван Кушнір. В закінченні прийняття хор відспівав многоліттєвіє усім сенаторам та депутатам, а В. Луців вручив в подарунку три платівки хору — сен. П. Юзикові і його дружині, речникові Сенату та речникові Палати депутатів. Опісля ще відбувся їхній концерт у Монтреалі.

Турне Візантійського хору в Америці розпочалося їхнім виступом у Чікаго, відтак хористи виступали у Філядельфії, а згодом у Ню Йорку, де їх особливо сердечно привітала українська громада. З привітальним словом там виступали: інж. Михайло Шпонтак від Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій в Ню Йорку, мгр Іван Базарко — адміністративний директор Екзекутива УККА; Ігор Раковський, мол., від хору „Думка" і Юліян Китастий від Капелі Бандуристів. Представники хору СУМ-А „Жайворонки" з Ню Йорку і гуртка Прихильників Кобзарської Школи вручили хористам квіти, як також д-рові М. Антоновичеві і В.Луцеву від УККА надано почесні грамоти за їхню працю у ділянці української культури.

Прощаючись, В. Луців сказав: „На мою думку, сила нашого ансамблю у цьому, що він є об'єднуючим фактором української спільноти та інформацією чужинцям про Україну у формі мистецтва. Після наших виступів українські громади і в Канаді і в ЗСА нас тепло вітали, висловлюючи захоплення цим фактом, що чужинці закохані в українську пісню, у її силу і красу, вміють її відчути і передати, ще й співаючи по-українськи. Цим же самим хористи нашого ансамблю повинні бути, і вони є, прикладом для української молоді, бо вона наглядно бачить, що хоча наші хористи-голляндці, пізнавши українське мистецтво, вони захопились ним до тієї міри, що об'їздять світ з українською піснею, щоб її красу передавати людям. Про унікальність ансамблю засвідчує ще й цей факт, що хоча йому пройшло вже тридцять років від його заснування — він і далі є живучою і творчою співочою одиницею"

Заарештували...

(Закінчення зі стор. 1)

мостійного політичного життя і збільшення членів ОН, а всередині СРСР усе робить, аби знищити національну свідомість і представити неросійським націям російські національні інтереси.

Назовні Радянський Союз пропагує необхідність розвивати політичну активність громадян, всередині все робиться, аби відучити громадян від самостійного мислення і звузити коло інтересів суто виробничими проблемами.

Назовні Радянський Союз підтримує в усіх країнах об'єднання робітників у профспілки та їхню страйкову боротьбу за покращання умов свого життя і праці, а всередині СРСР позбавив робітників таких прав і замінив право на працю обов'язковою працею.

Назовні Радянський Союз виступає за ослаблення міжнародного напруження та зміцнення миру, а всередині Союзу всіляко нагнітає ненависть до несоціалістичних країн і зміцнює військову потужність.

Фактично діяльність уряду СРСР суперечить законам СРСР.

Де-юре: — закон проголошує свободу друку. Де фактично всі газети, журнали, всі видавництва перебувають під необмеженим контролем тільки однієї партії — КПРС;

Де-юре: Конституція проголошує свободу республік на вільний вихід зі складу СРСР.

Де-факто: всіх українців, що так чи сяк висловлюються за вихід України зі складу СРСР, уряд жорстоко карає і вивозить з України.

Де-юре: Конституція проголошує рівноправність націй і їхніх культур.

Де-факто: українська культура занепадає на Україні під тиском російської і радянської культури, а за межами України українці позбавлені права на культурно-національну автономію і в Росії українці не мають жодної своєї газети, школи, театру, в той час, як росіяни на Україні все це мають у величезній кількості.

Де-юре: всі мови в СРСР рівні і ні одна не панує над іншою.

Де-факто: уряд СРСР шалено проводить русифікацію українців і переслідує українську мову, і російська мова ще більше, ніж до революції, панує у всіх сферах офіційного, державного і господарського життя.

Де-юре: УРСР — суверенна держава, що перебуває на рівноправних умовах з іншими республіками, в одному союзі.

Де-факто: самостійність УРСР зведена нанівець. Жодна з держав світу не вважає УРСР за самостійну державу і тому не знаходить за потрібне встановлювати з УРСР дипломатичні відносини. Таке міжнародне становище України принижує національну гідність українців і з ним не можна спокійно миритися. Агресивний дух міжнародної політики Радянського уряду створює напруження мілітаризму в усьому світі. Напруження може призвести до нової світової війни, в якій може загинути моя Батьківщина — Україна, що в супереч волі українців включена в російську мілітаристичну систему, через те, що цілі російського мілітаризму чужі українському народові. Проблема відокремлення України від Росії з її безмежними зазіханнями стає проблемою самозбереження українців, проблемою збереження самого існування України. Останніми роками сталося так, що тепер моя особиста доля повністю злилась з долею моєї Батьківщини — України, і тому, протестуючи проти антиукраїнської політики радянської держави, я відмовляюся від радянського громадянства і прошу вважати мене українським націоналістом.

17 листопада 1975 р.,
Володимирська в'язниця

Приходько Григорій Андрійович".

Округа УНС...

(Закінчення зі стор. 1)

246,000 дол. за той самий час. Загальний прибуток зріс на 193,066 дол. до суми 3,952,000 дол.

Д-р Флис також повідомив про угоду з фірмою CPS Actuaries і про нову клясу забезпечення.

Він наголосив важливе збільшення стипендій УНС для потребуючих студентів -членів УНС. Загальна сума стипендій піднесена на 12 тисяч дол. до загальної суми 34,000 долярів. Ця успішна програма УНСоюзу була вможливлена частинно через прибуток з розпродажу різдвяних карток, що його впроваджено в 1979 році. Приємно було головному предсідникові поділитися з зібраними союзовцями тим, що така програма різдвяних карток продовжуватиметься і в цьому Різдвяному сезоні, бо окрилений успіхом досвіду попереднього року, УНС продаватиме тепер чотири роди карток, мальовані Еком — Едвардом Козаком і його синами. На картках пишаються українські мотиви. Комплект 12-ти карток коштує тільки 4 доляри. „Якщо щедрість нашого членства буде такою, як і в минулому році, то ми перевищимо рівень 10,000 долярів з продажу карток", — казав з надією головний предсідник. Все це — треба пам'ятати — піде на користь наших студентів. Д-р Флис на закінчення свого виступу поґратулював Окрузі за приєднання 59 нових членів на загальну суму забезпечення 180,000 дол., і закликав всіх далі наполегливо працювати, щоб виконати квоту 1980 року — 115 нових членів.

Далі слідував період питань і відповідей та нових пропозицій. Присутні підкреслювали потребу побудови Дому для сеньйорів УНС найкраще біля Союзівки, змобілізування всіх сил на здобування нового членства для УНС, влаштування секретарського курсу для працівників Округи й Відділів і інші важливі справи. В дискусії забирали слово: Свищук, Бутковський, Зубрицький, Білик, Шеремета, Палка, Островський, Раєн і Гаврилюк. Ця розмова, запити й відповіді відбувалися в приємній товариській атмосфері. Ця Округа, — слід зауважити, — відчуває пульс УНСоюзу дуже близько, мабуть і тому, що якраз на її терені саме міститься Головна Канцелярія УНСоюзу.

С. Островський дав загальний звіт з фінансової діяльности Округи, приходів і розходів, зокрема на пікніку, який влаштували чотири Округи в успішний Союзовий День на Українському селі в серпні цього року.

Смачним буфетом частували учасників зборів пані з Округи. При перекусці далі вівся жвавий обмін думками про добро УНСоюзу, який служить громаді вже дев'ятий десяток років.

Закриваючи ці вдалі сходини, зібрані проспівали многоліття в подяку для сумлінних господинь вечора й буфету.

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

московський імперіялізм. Вказуючи рукою на совєтську Місію, він з притиском ствердив: "за оцими стінами сидять вбивники мільйонів людей".

Враз з 12-ма учасниками демонстрації Б. Фарбер взяв участь у пікетуванні совєтської Місії під охороною поліції, з відповідними транспарентами. На транспарентах виднiли написи: „Свобода народам СССР", — „Деколонізація СССР", — „Комунізм угробив 132 мільйони людей", — „Свобода Україні", — „Звільніть Юрія Шухевича", — „Звільніть Оксану Попович" — і багато інших.

Демонстрація проходила в поважному, скупченому настрої в приявності 150-200 осіб. Місцеві телевізійні станції: русло 2 і 11, знімали перебіг демонстрації.

КОНФЛІКТ ФРАНЦУЗЬКОГО УРЯДУ З паризьким щоденником „Лє Монд" прибирає на гостроті й поширюється та захоплює щораз ширші суспільні кола. Публічна опінія обурена рішенням міністра справедливости Алєна Пейрефітта внести судовий позов проти „Лє Монду", а інші пресові органи, професійні спілки, а навіть члени французького парляменту засудили таке поступування уряду. Загально обвинувачують президента Франції Жіскара д'Естена, що він дав доручення міністрові Пейрефіттові розпочати цю справу, й це може вплинути неґативно на майбутні вибори президента Франції, які відбудуться уже за декілька місяців.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Дозвольте пригадати Вам, що вкладки повинні бути вплачені вже в першому дні місяця, коли припадає черґова платність.

Тому проситься належні вкладки вирівнювати не пізніше, як 25-го дня даного місяця.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Округи Балтімор, Вашінґтон і Річмонд, Ва.

повідомляє, що

в неділю, 23 листопада 1980 р., о год. 2 по пол. в приміщенні дому „Самопомочі"
при 239 Савт Бродвей у БАЛТІМОРІ, Мд.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

До участи в зборах запрошується всіх відділових урядовців і конвенційних делеґатів Відділів з таких місцевостей:

Річмонд — 34, Вашінґтон — 15, Балтімор — 148, 320 і 337, Куртіс Бей — 55, 81 і 290, Берлін — 260.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У Зборах візьме участь:

д-р Іван Флис, *головний предсідник УНС*

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

БОГДАН ЯСІНСЬКИЙ, *голова*
ОСТАП ЗИНЮК, *секретар* **ІВАН МАЛКО,** *касир*

КОМУНІСТИЧНИЙ УРЯД У СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ далі переводить недавно започатковану акцію розриву зі Західньою Німеччиною. Уряд Східньої Німеччини робить усі можливі заходи, щоб протиставитися Західній Німеччині та доказати, що існує дві німецькі нації й повинно бути дві німецькі держави. Після недавніх гострих нападів Еріха Гонекера, лідера Східньої Німеччини, в яких він навіть погрожував війною, за що й отримав в Західній Німеччині назву „дер вільде Еріх" — дикий Еріх, — східньонімецькі комуністи почали зривати всі культурні контакти між обидвома частинами німецького народу. Східньонімецькі чинники заборонили всілякі виступи німецьких митців зі Західньої Німеччини та не дозволяють своїм мистцям на виїзд до західніх міст.

У ТУРЕЧЧИНІ ДОНЕДАВНА ЧИМАЛО американців перебувало в тюрмах. Вони були засуджені на довгі роки тюрми за спробу перепачковувати через кордони різні наркотики, за що турецький закон карає смертю. Декого з тих в'язнів уже звільнено, а на деяких тепер прийшла черга В Америці деякі ліберальні елементи почали кампанію проти суворости присудів і тяжких умов перебування у турецьких тюрмах. Турецькі чинники відповіли на це, що торгівці наркотиками вбивають численних людей, нищать їх здоров'я, руйнують їх і їхні родини і тому закон та держава мусять поступати суворо, а не потурати того роду злочинцям.

АМБАСАДОР ІЗРАЇЛЯ ДЛЯ СПЕЦІЯЛЬНИХ завдань при ОН Арієг Ейлан представив Генеральній Асамблеї плян заборони вжиття атомової зброї на Близькому Сході. Тепер Ізраїль противився таким плянам, а тепер представив свій власний плян. Ейлан також підтримав пропозиції Генеральної Асамблеї пов'язати безпеку на Близькому Сході з розброєнням країн того обширу. Одночасно він заявив, що уряд Ізраїля буде в засаді підтримувати єгипетські пропозиції у цих справах, модифікуючи їх в незначних моментах. Плян і заява амбасадора Ейлана викликали велике заінтересовання у зв'язку з тим, що це є велика зміна в дотеперішній поставі Ізраїля в цих справах.

ПРЕЗИДЕНТ ЄГИПТУ АНВАР АЛЬ-САДАТ створив нову Лігу ісламських і арабських народів, як протиставлення Арабській лізі, яку опанували ліві, просовєтські й антиєгипетські елементи. Арабська ліга мала колись осідок у Єгипті і єгиптянин був здебільшого її екзекутивним керівником. Одначе після заключення сепаратного миру між Єгиптом і Ізраїлем її керівництво перенесло свій осідок до Тунісу. В Арабській лізі запанувала тепер така атмосфера, що цілий ряд арабських і ісламських країн має великі застереження до неї. На конституючих нарадах, які відбулися в Каїрі взяли участь делеґати з таких держав: Туреччина, Нігерія, Малайзія, Оман, Ґабон, Сенеґаль, Чад, Горішня Вольта, Судан, представники самостійницького Афганістану. Більшість делеґатів покищо була тільки в характері прихильних обсерваторів і до комісії, яка має приготовити статут і правильники тієї нової формації, ввійшли тільки делеґати Єгипту, Судану та самостійницького Афганістану.

В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ЗНОВ АРЕШТОВАНО трьох совєтських шпигунів, які займали значні пости в західньонімецькому житті. Формально працювали вони для шпигунської централі Східньої Німеччини, яка одначе підпорядкована московському шпигунському центрові. Арештованими є Юрґен Крайссер, який постачав інформації зі Західнього Берліну, Вольтер Ерб, що працював на високому пості в системі західньонімецьких профспілок та Ебергард Ліппольд. Всі три вже від довшого часу були під поліційною обсервацією і їхній арешт наступив, коли прокуратура та поліційні органи мали достатні докази вини.

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТИМЕ ПРОФ. ОЛЕКСАНДЕР ДРАЖНЬОВСЬКИЙ

Ню Йорк, Н. Й. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що у п'ятницю, 21-го листопада ц. р., в год. 7-ій вечора, у приміщеннях цього Клюбу, при 136 Друга Авеню, доповідатиме проф. Олександер Дражньовський на тему: „Українські мозаїки в Равенні (Італія) — твір остроґотів У і УІ сторіч".

У цій доповіді проф. О. Дражньовський розповість про важливі відкриття наукового співробітника Української Могилянсько-Мазепинської Академії. Відбудеться також показ прозірок із мистецькою аналізою.

РІЧНІ ЗБОРИ БАТЬКІВСЬКОГО КРУЖКА

Ню Йорк, Н.Й. — Батьківський кружок при Школі Українознавства Товариства „Самопоміч" відбуде в суботу, 22-го листопада ц.р., о год. 9:30 ранку в приміщенні кафетерії школи св. Юра річні Загальні збори. Програма Зборів буде подана на місці.